

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: CV

Strona pozwana: DU

Sentencja

Wykładni art. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, oraz wykładni art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych należy dokonywać w ten sposób, że w sprawie takiej jak rozpoznawana w postępowaniu głównym, w której dziecko, które miało zwykle miejsce pobytu w państwie członkowskim, zostało bezprawnie uprowadzone przez jednego z rodziców do innego państwa członkowskiego, sądy tego innego państwa członkowskiego nie mają jurysdykcji do rozpoznania sprawy dotyczącej wniosku w przedmiocie prawa do pieczy lub ustalenia świadczenia alimentacyjnego na to dziecko, w braku jakichkolwiek informacji na temat przyzwolenia drugiego rodzica na wywiezienie dziecka lub na temat niezłożenia wniosku o powrót.

⁽¹⁾ Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla (Węgry)
w dniu 18 stycznia 2018 r. – Ottília Lovasné Tóth / ERSTE Bank Hungary Zrt.**

(Sprawa C-34/18)

(2018/C 240/13)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Ítéltábla

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ottília Lovasné Tóth

Strona pozwana: ERSTE Bank Hungary Zrt.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni ust. 1 lit. q) załącznika do dyrektywy 93/13/WE⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że jako przepis prawa Unii stanowiący zasadę porządku publicznego zakazuje on w sposób ogólny, powodując, że zbędna jest dalsza analiza, aby kredytodawca nakładał na dłużnika będącego konsumentem postanowienie umowne w formie warunku ogólnego lub warunku nieuzgodnionego indywidualnie, którego celem lub skutkiem jest odwrócenie ciężaru dowodu?
- 2) W przypadku, gdy konieczne jest dokonanie oceny, w oparciu o ust. 1 lit. q) załącznika do dyrektywy [93/13], celu lub skutku warunku umownego, czy należy ustalić, że uniemożliwia korzystanie z praw konsumentów warunek umowny,
 - na mocy którego dłużnik będący konsumentem ma uzasadnione podstawy, by sądzić, że musi wykonać umowę w całości, włącznie ze wszystkimi jej warunkami, w sposób wymagany przez kredytodawcę i w wymaganym przez niego zakresie, nawet jeśli jest on przekonany, że świadczenie wymagane przez kredytodawcę nie jest wymagalne w całości lub w części, lub
 - którego skutkiem jest ograniczenie lub wykluczenie przysługującej konsumentowi możliwości rozwiązywania sporów w oparciu o uczciwe negocjacje, ponieważ aby uznać spór za rozstrzygnięty wystarczy, aby kredytodawca powołał się na wspomniany warunek umowny?

- 3) W przypadku, gdy konieczne jest rozstrzygnięcie w przedmiocie nieuczciwego charakteru warunków umownych wymienionych w załączniku do dyrektywy [93/13] w świetle kryteriów określonych w art. 3 ust. 1 tej dyrektywy, czy spełnia wymóg sformułowania prostym i zrozumiałym językiem, ustanowiony w art. 5 wspomnianej dyrektywy, warunek umowny mający wpływ na decyzje konsumenta związane z wykonaniem umowy, rozstrzygnięciem sporów z kredytodawcą na drodze sądowej lub pozasądowej albo wykonaniem praw, który, mimo iż jest gramatycznie jasno sformułowany, wywołuje skutki prawne możliwe do ustalenia tylko poprzez wykładnię przepisów krajowych, dla których brak było jednolitego orzecznictwa w momencie zawarcia umowy i orzecznictwo to nie powstało w kolejnych latach?
- 4) Czy wykładni ust. 1 lit. m) załącznika do dyrektywy [93/13] należy dokonywać w ten sposób, że warunek umowny niezgodniony indywidualnie może być nieuczciwy również w przypadku, gdy upoważnia on stronę zawierającą umowę z konsumentem do jednostronnego ustalenia, czy świadczenie konsumenta jest zgodne z postanowieniami umowy, oraz gdy konsument oświadcza, że jest nim związany nawet zanim strony umowy wykonają jakiegokolwiek świadczenie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 grudnia 2017 r. w sprawie T-120/16, Tulliallan Burlington Ltd/ Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 22 lutego 2018 r. przez Tulliallan Burlington Ltd

(Sprawa C-155/18 P)

(2018/C 240/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tulliallan Burlington Ltd (przedstawiciel: A. Norris, barrister)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Burlington Fashion GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu, w którym oddalono skargę Tulliallan Burlington Ltd (TBL) na decyzję Izby Odwoławczej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej lub, tytułem żądania ewentualnego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej i Burlington Fashion GmbH kosztami poniesionymi przez TBL w związku z tym odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie (zwana dalej „TBL”) wnosi odwołanie od wyroku Sądu na tej podstawie, iż Sąd naruszył prawo w następujący sposób:

1°) Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 5 rozporządzenia 2017/1001 ⁽¹⁾

- a) Sąd naruszył prawo nie dokonując żadnego ustalenia w odniesieniu do „związku”;